

NR. 2 – 1971

KR. 0,50.

KAMP MOT EEC OG DYRTID

UTGITT AV ARBEIDERKOMITEEN MOT EEC OG DYRTID

KJEMP FOR NORSK SELVSTENDIGHET!

Fra Arbeiderkomiteens demonstrasjon i Trondhjem 2. desember 1970

Den norske storkapitalen og dens politiske talerør vil ha Norge inn i EEC. De vil overdra all nasjonal suverenitet til monopolenes byråkrati i Brussel. EEC's overstatlige organer skal vedta lover som er bindende for det norske folket. Utenlandske konserner skal fritt kunne etablere seg i landet. Norske arbeideres kamp vil bli møtt med den europeiske kapitalens felles undertrykkelse. Utkantstrøka skal legges øde. Den folkelige kulturen brytes ned. EEC er monopolenes fellesskap, rettet mot arbeiderklassen og hele fol-

ket.

På 17. mai henger EEC-aktivistene på seg de lengste, nasjonale sløyfene. Bratteli og Willoch vil gjerne framstille seg som folkets menn. Men deres arbeid for å legge Norge åpent for imperialismen avslører dem som hyklere. Folket vil ikke la seg føre bak lyset av propagandaen om »internasjonal solidaritet» som et argument for å gå inn i EEC. Den beste støtten vi kan gi folkene på kontinentet er å kjempe mot de europeiske monopolenes kontroll. Da kjemper vi mot den s a m m e fienden.

EEC er en trusel mot alle våre grunnleggende politiske og økonomiske interesser. Vi må reise oss til kamp mot norsk og utenlandsk kapitalens interesser. Vi må reise oss til kamp mot norsk og utenlandsk kapitalens forsøk på å undertrykke Norges selvstendighet. De forhandlingene som »våre» representanter fører i Brussel, kan ikke endre en tøddel på EEC's imperialistiske karakter. Derfor må alle progressive og patriotiske krefter sammen reise parolen:

Kjemp for norsk suverenitet – avvis EEC!

Bryt forhandlingene i Brussel!

EEC-imperialistisk trussel mot

To av Romtraktatens grunnleggende prinsipper, som ingen forhandlinger endrer noe ved, er fri kapitalbevegelse og fri etableringsrett. Dette betyr ganske enkelt at ved norsk medlemskap i EEC får europeiske foretak full frihet til å starte virksomhet i Norge, og at f. eks. europeiske storbanker »fritt» kan eksportere kapital til landet for oppkjøp av aksjer i norsk industri eller av våre natur-rikdommer. Disse »frihetene» står i skarp motsetning til prinsippene om nasjonal frihet og uavhengighet.

I 1906, 1909 og 1917 vedtok Stortinget strenge konsesjonslover som særlig skulle hindre at utenlandsk kapital fikk dominerende innflytelse i norsk næringsliv. Man innså alt den gang at med økonomisk innflytelse følger også politisk innflytelse, og et stadig sterkere ønske fra utenlandsk storkapital om å dirigere den samfunnsmessige utvikling. Konsesjonslovene var ikke tilstrekkelige, men de bidro likevel i en viss grad til å begrense utenlandsk kontroll.

Etter siste krig har konsesjonslovene nesten ikke blitt anvendt. Amerikanske monopoler har fått trenge inn i landet, og de holder i dag en sterk posisjon i de såkalte »nøkkelindustrier». Med andre ord; alt i dag dirigeres viktige deler av vårt økonomiske liv fra storkonsernernes direksjonsrom i utlandet.

Ved norsk medlemskap i EEC vil denne situasjonen raskt forverres. EEC's retningslinjer krever at vi ikke legger grenser for utenlandsk kapital ekspansjon i Norge. I og med planene om en økonomisk og pengemessig union blir perspektivene enda mørkere. Det enkelte medlemsland skal ikke lenger fritt kunne føre sin egen budsjett- og finanspolitikk. Alt skal »samordnes» og »harmoniseres» av den europeiske monopolkapitalens byråkrati i Brussel. Norge blir et »lydrike» på det økonomiske området.

Hvilke konkrete utslag vil denne inn-trenginga fra utenlandsk kapital få?

— Stadig raskere konsentrasjon av produksjonen i pressområdene. De utenlandske monopolene vil sjølsagt etablere seg der det gir størst profitt. Konsentrasjon i tettstedene, og med den stadig raskere avfolkning av utkantsstrøka, boligdyrtid og sosiale problemer i byene, blir folkets »gevinst». En nasjonal politikk for å motvirke dette står i motsetning til EEC's prinsipper.

— Rasering av den nasjonale, folkelige kulturen.

Når bygdene og øvrige utkantsområder legges øde, forsvinner grunnlaget for viktige deler av vår folkelige kultur. Nynorskens basis er bygdene. En rekke mål-organisasjoner har pekt på at

nynorsken går sin undergang i møte i EEC.

— Svekkelse av fagbevegelsen.

Norske arbeidere får sterkere motstandere, konserner som aleine opererer med budsjetter like store som vårt nasjonalbudsjett.

Det viser klart at EEC er et angrep på folkets interesser. Dermed blir det også i høyeste grad et politisk spørsmål, et spørsmål om vi ønsker en utvikling som utelukkende tar sikte på å tilfredsstille kapitalens profitt-begjær. Werner-planens opplegg for »harmonisering» av den økonomiske politikken er en politisk undertrykkelse av vår selvstendighet.

Også talsmennene for den europeiske imperialismen ser dette klart. Etter deres mening må en økonomisk samordning følges opp av et utstrakt samarbeid på det politiske plan. EEC's nåværende struktur tilfredsstiller i stort monn dette behovet. De overnasjonale organer, kommisjonen, Europa-dom-

stolen osv., kan vedta lover og forordninger som er bindende for det enkelte medlemsland og for hver enkelt innbygger i disse landa. Den europeiske arbeidsretten kan sitte i Brussel og f. eks. dømme norske arbeidere til store bøter for brudd på kapitalens regler.

Men for imperialistene er ikke dette nok. EEC-presidenten Malfatti sier at målet må være en politisk union, en felles europeisk stat. I første omgang skal utenrikspolitikken samordnes. Etter hvert kommer andre områder, som bl. a. undervisningsvesenet. En felles Europahær er også et mål. Dens oppgave vil bli å holde Europas arbeidere på plass, på samme måte som da elitesoldater ble satt inn mot franske arbeidere i 1968.

Dette er perspektivene for monopolenes »fellesskap». Undertrykkelsen av norsk selvstendighet, styrking av storkapitalens makt. En utvidelse av EEC er et angrep på det norske folkets grunnleggende politiske og økonomiske interesser. Bak dette angrepet står først og fremst den vest-tyske kapitalen, som på ny har vokst seg fram mot en dominerende posisjon i Europa, godt hjulpet av USA. Angrepet kan bare karakteriseres på en måte, som politisk og økonomisk imperialismen.

I Norge står brorparten av de store kapitalgruppene og de som taler kapi-

landet og folket

talens sak, fram som imperialismens støttespillere. De er fullt villige til å selge vår suverenitet av snevre profitt-hensyn. Dels utfra et ønske om å ekspandere, og dels fordi de sjøl ønsker tilskudd av utenlandsk kapital for å øke sin fortjeneste på norske arbeideres bekostning, gjennom omfattende rasjonaliseringer o. l. Derfor prøver de å presse Norge inn i EEC. Når enkelte av de samme herrer på Grunnlovsdagen taler i store vendinger om å bevare kulturarven og de demokratiske tradisjonene, kan det bare betegnes som simpelt hykleri.

EEC-imperialismen truer Norge. Denne truselen må vi bekjempe. Arbeidere, småbrukere, fiskere, ungdom og andre grupper må gå sammen i aksjoner mot salget av norsk selvstendighet. DNA's snakk om å vente på forhandlingsresultatet er bare et forsøk på å passivisere folkets motstandskamp. Forhandlingene rorer ikke en toddel ved EEC's imperialistiske karakter. Den eneste ærlige måten å holde uavhengighets-tradisjonen i hevd på, er på sjølve grunnlovsdagen å lofte en knyttet neve mot forsøkene på å få Norge inn i EEC.

**TIL KAMP MOT DET IMPERIALISTISKE EEC
NEI TIL MONOPOLENES FELLESSKAP
KJEMP FOR NORSK SELVSTENDIGHET AVBRYT FORHANDLINGENE I BRUSSEL NÅ**

VEST-TYSK KAPITAL PÅ FRAMMARSJ

Et sterkt og gjenopprustet Vest-Europa under amerikansk kontroll var etter den annen verdenskrig ønsket – angivelig for å demme opp for »truselen fra øst» – reelt for å sikre USA's monopoler ekspansjonsmuligheter. Vi fikk Marshall-»hjelp», som sikret amerikansk kontroll over økonomien, og vi fikk NATO, som sikret amerikansk kontroll over militæret. Vest-Tyskland kom med i NATO i 1958.

I mellomtida var monopolsamarbeidet i Europa i full gang, et samarbeid som tok sikte på å løsrive europeisk monopolkapital fra amerikansk dominans. Forløperen til EEC var det europeiske kull- og stålfellesskapet (CECA), dannet i 1951 av de nåværende EEC-landene. Roma-traktaten, som ble undertegnet i 1958, la veien åpen for styrking av de store monopolgruppene også innenfor andre industrier. Nedrivningen av de stengslene som hindret fri kapitalbevegelse og fri overføring av arbeidskraft gjorde det lettere for de største å underlegge seg de mindre. Utviklinga siden da har vist at det først og fremst er vest-tysk monopolkapital som har slått seg opp på dette.

STØRST I EUROPA

Det amerikanske tidsskriftet »Fortune» ga i august i fjor en oversikt over de største industriforetak utenfor USA. Den viser at av de 200 største ligger 64 i EEC, og svarer for 36 % av omsetningen. Av disse ligger 26 i Vest-Tyskland, 21 i Frankrike, mens resten fordeler seg på de fire andre medlemslandene. Av de 25 største ligger 12 i Vest-Tyskland, 7 i Frankrike.

Disse monopolkonsernene er smeltet sammen med storbankene i en grad som er enestående for landene i Vest-Europa. Bankene – og det gjelder i hovedsak de tre største – rår over 70 % av den samlede vest-tyske aksjekapital. I 16 av de tjue største industrikonsernene har de tre store – Deutsche Bank, Com-

merzbank og Dresdner Bank – aksjemajoriteten.

**Krupp-lederen Berthold Beitz,
IKKE BARE I EEC**

Vest-tysk monopolkapital trenger mer armslag enn den kan få innenfor EEC. 38 % av tysk kapitaleksport gikk i 1968 til land innenfor EEC, ca. 30 % til andre industrialiserte land. Men stål-, kraftverk-, elektroteknisk, kjemisk og bilindustrien, som er de største kapital-eksportørene, har for lengst også gjort USA-imperialismen rangen stridig i Asia, Afrika og Latin-Amerika. I 1969 var tysk monopolkapitals »utviklingshjelp» til disse verdensdelene på 8,6 milliarder mark. Dette er mer enn USA »gir», regnet i forhold til nasjonalproduktet. Siden 1960 har vest-tysk eiendom i utlandet gjennomsnittlig økt med 21 % hvert år. Og frammarsjen fortsetter, også i Øst-Europa, med Hitlers gamle støttespillere Krupp-konsernet i spissen.

DET RUSTES TIL KRIG

Denne frammarsjen skjerper kampen mellom imperialistblokkene om markedene, og den skjerpes enda mer når undertrykte folk i de andre verdensdelene frigjør seg fra imperialistenes grep. Det pågår allerede handelskrig mellom f. eks. USA og de ledende i Vest-Europa. Det gjelder å forberede seg til andre slags kriger.

De industrigreinene vi har nevnt utgjør en vesentlig del av rustningsindustrien. Hæren, som nå har et budsjett på over 25 milliarder mark årlig, er en god avtaker. Forskingen rettes mer og mer inn mot militæret. Forsvarsoppdragene fordeler seg på 120 høyere utdanningssteder, 65 forskningsinstitutter og 60 industriforetak. Pensjonerte generaler ansettes som »forbindelsesmenn» mellom industri og militærvesen. Generalene og industrimagnatene er forsvarsminister Helmut Schmidts nærmeste rådgivere. »Jeg vil heller la meg diktere av disse enn av de som sitter i dette huset», sa forsvarsministeren og sosialdemokraten Schmidt i den tyske Riksdagen, da den diskuterte hans nye »hvitbok» om forsvaret. (Der Spiegel, 15. mars 1971).

Der, som her hjemme, er sosialdemokratiets ledere imperialismens og militarismens beste støttespillere. Vest-tysk monopolkapital har ennå ikke gjort seg så sterkt gjeldende som f. eks. amerikansk og britisk i Norge. Derfor ivrer også Bratteliene i Vest-Tyskland for å få oss med i EEC – innenfor de stengslene som ennå hindrer dem i å nå sine mål.

Vi har slått tilbake den tyske imperialismen og dens hjelpere en gang. Vi er i stand til å gjøre det en gang til.

BRYT FORHANDLINGENE NÅ!

Cappelen i Brussel. Mannen som alt har tatt fram pekefingeren er minister-rådsmedlem Joseph Luns

Forhandlingene om norsk medlemskap i EEC foregår nå for fullt i Brussel. «Krav» fremlegges og gledestrålende meldinger sendes ut om at EEC-byråkratiet stiller seg «positivt» og «velvillig» til de norske forhandlernes synspunkter. Det skulle nå også bare mangle, så lenge hele forhandlingsopplegget nettopp tar sikte på å *imøtekomme* de store monopolkapitalistenes ønske om kontroll over det norske markedet.

Regjeringas og LO-toppenes taktikk er nettopp å framstille disse *forhandlingene* som noe grunnleggende viktig, noe som kan endre på hovedinnholdet i EEC-framstøtet, fjerne de uheldige konsekvensene av medlemskap for nasjonen og folket. Det er en bløff. Monopolkapitalistenes rett til å dirigere investeringene og kapitalen, tvangsforflytte arbeidskrafta, diktere beslutningene i det økonomiske liv vil aldri bli tatt med på forhandlernes dagsorden. «Vente og se»-propagandaen er bare tatt fram for å lamme folkets motstandskamp.

I denne situasjonen er det viktig at kravet om å *bryte forhandlin-*

gene i Brussel holdes oppe. Full og hel avvisning av EEC er det eneste akseptable alternativ til medlemskap. Derfor må også alle «halv-

ARBEIDERKOMITEEN MOT EEC OG DYRTID

har siden tidlig i fjor høst arbeidet aktivt for å styrke EEC-motstanden i folket. Komiteen ble dannet på et møte for fagorganiserte i Oslo-området, arrangert av bedriftsklubben på Norgas og styret i Sporveisbetjeningas forening. I alt finnes det nå omlag 70 lokale aksjons- og arbeiderkomiteer spredd over hele landet.

Hovedvekten av arbeidet ligger i dag på å spre opplysningsmateriale mot EEC-medlemskap. Heftet «EEC og dyrtid», som koster kr. 2, er til nå solgt i 30 000 eksemplarer. Første nummer av Arbeiderkomiteens avis «Kamp mot EEC og dyrtid» ble i løpet av mars måned solgt i 40 000 eksemplarer.

Studiearbeidet ser vi også på som svært viktig. Allerede nå er tusener aktivisert i sirkler. Disse studiene bygger stort sett på Arbeiderkomiteens hefte. Fra mai av kan vi også tilby studier som tar opp «Fagbevegelsen og EEC» spesielt. Det er ingen forutsetning å være medlem av Arbeiderkomiteen eller aktivt engasjert i motstandsarbeidet for å kunne delta.

Endel av Arbeiderkomiteens medlemmer er også medlem av Folkebevegelsen mot EEC. Den viktigste politiske forskjellen på de to anti-EEC-frontene, er at Arbeiderkomiteen ikke bare arbeider mot et EEC-

løsninger» av typen «assosiering», «nordisk tilknytningsform» slås tilbake. Selv om slike «alternativer» ikke umiddelbart fører til like katastrofale konsekvenser for arbeidsfolk flest som medlemskap, trekker de uvegerlig Norge fastere inn i EEC's fangarmer. De er bare en ekstra sving på veien til Brussel. Målsetningen og resultatet blir på lang sikt det samme: full innlemmelse i monopolenes fellesskap. Økt profitt for de store konsernene, dyrtid for folket. Salg av nasjonal selvstendighet og demokratiske rettigheter for tyske mark.

For alle virkelige motstandere av EEC og det denne alliansen representerer må derfor parolene bli:

Avvis *alle* former for tilknytning til EEC!

Avbryt forhandlingene i Brussel nå!

medlemskap i framtida. Den tar også opp kampen mot tiltak som rammer arbeidsfolk og fremmer EEC-medlemskap i dag. Særlig vekt legger vi på kampen mot dyrtida. Lokale komiteer er engasjert i aksjoner mot økte husleier, avfolkningstiltak, planer om «Europaveier» gjennom boligstrøk o. l. Arbeiderkomiteen har tatt en rekke initiativ for samarbeid med Folkebevegelsen i saker der det hersker politisk enighet, bl. a. for å gjøre det mulig med felles demonstrasjoner og møter. Sist skjedde dette i forbindelse med Arbeiderkomiteens aksjonsuke mot EEC 22-28 mars. Folkebevegelsens toppledelse har imidlertid konsekvent nektet ethvert samarbeid. Vi kan ikke se at en slik linje kan tjene kampen mot EEC.

Er du interessert i nærmere opplysninger om komiteen? Ønsker du kanskje å bli medlem, delta i studiearbeid eller annen aktivitet? Henvend deg da til en lokal komite i distriktet eller til Arbeiderkomiteen sentralt. Opplysningsmateriale, studieopplegg o. l. kan bestilles fra

Arbeiderkomiteen mot
EEC og dyrtid,
Boks 3829, Ullevål Hageby,
Oslo 8.
Telefon 02/461980, linje 65.

Forhandlingene slutføres i juli?

Styrk enheten i motstandsarbeidet!

Den siste tidas utvikling har gjort det tindrende klart at storkapitalen nå setter alle hensyn til side i forsøkene på å styrke EEC's overherredømme i Vest-Europa.

Erklæringene etter Paris-konferansen mellom Storbritannias Heath og Frankrikes Pompidou viser at veien nå er åpen for britisk medlemskap. Presidenten for EEC-kommisjonen i Brussel, Malfatti, har fulgt opp dette med å erklære at forhandlingene for Norges vedkommende kan slutføres alt i juli. Fordi motstanden i søkerlandene i dag øker kraftig, blir tempoet i forhandlingene skrudd så raskt opp. Storkapitalen, statsbyråkratene og deres regjeringer har alt å vinne på en »rask løsning», en avgjørelse for folket er skikkelig organisert til kamp.

Storbritannias handelsminister, den reaksjonære storkapitalisten Geoffrey Rippon, har alt erklært at EEC-medlemskapet skal føres i havn uansett hva folket mener. 2 av 3 briter er i dag motstandere av medlemskap!

NEI TIL DIKTAT!

I Norge forsøker EEC-aktivistene i DNA-regjeringa å svekke inntrykket av muligheten for et slikt hastverksdiktat over hodet på folket. »Det opprinnelige tidsskjema vil trolig bli holdt», sa Bratteli på pressekonferansen 24. mai. Men når regjeringas siste markedsrapport skal diskuteres i Stortinget 18. juni, og forhandlingene slutføres kort tid etter, vil nødvendigvis kravet om en avgjørelse komme nokså umiddelbart, ikke minst fra monopolkapitalens tjenere i Brussel.

Flere ting bestyrker inntrykket av at folket har all grunn til å være på vakt. For det første fordi verken den nåværende eller den forrige regjeringa har villet gi noen bindende og klar beskjed om tidspunktet for den proklamerte »rådgivende» folkeavstemningen. Regjeringa står altså ennå fritt til å velge et tidspunkt som er gunstigst mulig for tilhengerne. For det andre er det klart at både Storting og regjering har muligheten til å »fortolke» avstemningsresultatet, om nødvendig gå åpent på tvers av opinionen i folket. Vi har i

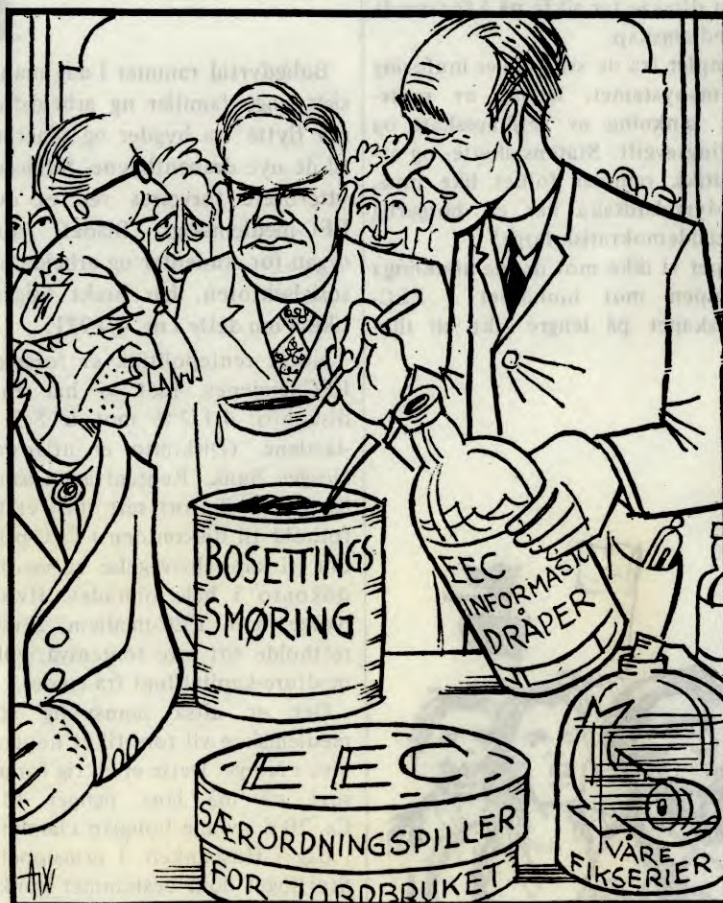
denne situasjonen grunn til å minnes hva som skjedde for vel tyve år siden: Da gikk de samme kreftene som nå styrer landet i spissen for å presse norsk medlemskap i NATO igjennom uten noe som helst hensyn til folkemeningen.

ENHETEN MÅ STYRKES

Denne situasjonen må alle EEC-motstandere ta alvorlig. Et spesielt stort ansvar har alle dem som nå er med i det organiserte motstandsarbeidet. Bare vi kan i praksis forberede folket til å ta standpunkt raskt, og ta initiativet til aksjoner som mobiliserer så mange som mulig i aktiv kamp mot EEC. Dette kan imidlertid bare lykkes virkelig effektivt hvis alle EEC-motstandere, tross ulikheter i syn på viktige områder, er i stand

til å forene seg om felles, enhetlige tiltak. Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid har derfor ved en rekke anledninger lagt fram forslag til enhetsaksjoner med Folkebevegelsen. Organisasjonens ledelse har hittil avvist dette kategorisk. I forbindelse med den landsomfattende aksjonsuka mot EEC i juni har Folkebevegelsens ledelse også unnlatt å søke noe samarbeid som kunne styrke aktiviteten. Vi finner en slik holdning beklagelig. Men uansett ledelsens holdning, ser Arbeiderkomiteen det som riktig å mobilisere alle sine krefter for å styrke anti-EEC-arbeidet i denne motstandsuka. Vi tror dette vil bidra til å styrke kampen. For dagens situasjon krever av oss alle: Viljen til enhet mot EEC.

Mot et bedre Norge?

— Nå får du ta medisinen, Ola! Vi kan love at du skal få den i små doser.

Oppgaven for EEC-motstandere: **KAMP MOT FORVERRING I DAG!**

Stadig flere skjønner i dag at medlemskap i EEC strir mot folkets interesser; politisk, økonomisk, sosial og kulturelt. Livsvilkårene vil forverres, ikke forbedres. Noen ser imidlertid på truselen om medlemskap utelukkende som et framtidig onde, noe som ikke har noen sammenheng med den daglige kampen folk flest må føre for føden og livsinteressene i dag.

Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid deler ikke et slikt standpunkt. Dette har flere grunner. For det første fordi stor kapitalen og staten ikke har slått seg til ro med å søke om EEC-medlemskap. De forsøker også aktivt å forme det norske samfunnet i EEC's bilde alt i dag. Folket merker dette gjennom intensivert konsentrasjon i industrien, tvangsforflytning fra utkantstrøkene, systematisk nedleggelse av «ikke-konkurransedyktige» enheter. Dernest kommer en rekke tiltak som direkte tar sikte på å forberede EEC-medlemskap.

Eksempler fra de siste åra er innføring av moms-systemet, heving av rentesatsene, senkning av selskapskatt og investeringsavgift. Statens skatte- og avgiftspolitikker rammer folket like mye, enten dyrtidstiltaka har en borgerlig eller sosialdemokratisk farge!

Kjemper vi ikke mot denne utviklinga vil kampen mot innholdet i EEC-medlemskapet på lengre sikt bli illusorisk.

FOLKET MÅ ORGANISERES I KAMP

En viktig grunn til skal nevnes. Kampen for sine nære interesser kan vanlige arbeidsfolk i dag ikke legge til side. Et eksempel på dette er aksjoner mot boligdyrtida og fattigdommen i mange av de nye drabantbyene. Ved at anti-EEC-arbeidet blir nært knyttet til slike aktuelle problemer, vil også den daglige interessekampen få et riktigere og mer langsiktig perspektiv. Og motstandsarbeidet mot EEC vil gjensidig bli

styrket fordi folks egne kamperfaringer mot hovedfienden, monopolkapitalen og statsapparatet, blir trukket inn og utnyttet.

Dette perspektivet gjelder ikke bare på industriarbeidsplassene og i byene. Det gjelder like mye bygder og fiskevær som i dag rammes og trues med odeleggelse av statens strukturrasjonalisering. Også de EEC-forberedende tiltake må avvises. Still parolen:

**TIL KAMP MOT
EEC OG DYRTID!**

EEC og husleiene

Boligdyrtid rammer i dag mange, spesielt unge familier og arbeidsfolk som må flytte fra bygder og saneringsstrøk til de nye drabantbyene. Situasjonen vil ytterligere forverres ved et eventuelt EEC-medlemskap. Bladet «Æsculap», organ for studenter og arbeidere i helse- sosialsektoren, har brakt følgende artikkel om dette i nr. 4/1971:

Norsk rentepolitikk er forskjellig fra EEC-landenes, idet vi har en lavere diskonto: 4 1/2 % mot 6-8 % i EEC-landene. (Diskonto er utlånsrenten i Norges Bank. Rentenivået i samfunnet for øvrig vil stort sett stå i et bestemt forhold til diskontoen.) EEC-prinsippet om fri kapitalbevegelse vil medføre ens diskonto i hele området. Hvis f. eks. Norge, som EEC-medlem, skulle opprettholde sitt lave rentenivå, ville dette medføre kapitalflukt fra landet.

Det er altså sannsynlig at EEC-medlemskap vil føre til et høyere rentenivå i Norge. Dette er viktig for alle dem som nå må låne penger til bolig. Ca. 70 % av alle boliglån i landet opptas i dag i Husbanken. I prinsippet er det Stortinget som bestemmer bankens utlånsrente. Man kunne da tenke seg et vedtak om at denne skulle holdes kon-

stant, til tross for forhøyet rentenivå i samfunnet for øvrig. Slik subsidiering ville imidlertid medføre et sterkt økt press på Husbanken. Mer sannsynlig er det derfor at utlånsrenten ville stige også her. La oss tenke oss en beskjeden stigning på 1 %.

Det viktige er at en liten økning i renten ville gi en stor økning i husleiene.

Et regneeksempel viser dette: Totalutgiften for bygging av en bolig: 100 000 kr., egenkapital: 20 000 kr., Husbanklån: 80 000 kr.

Husleieøkning som følge av renteøkning: $(80\,000 \times 1) / 100 = 800$ kr. årlig. Det vil si ca. 65 kr. måneden.

2 % renteøkning ville i dette eksemplet gi 130 kr. i månedlig økning osv.

Husbanken opererer i dag med en bindingstid på maksimum 5 år for lånekontrakter, slik at virkningene av en renteheving vil gi seg utslag i oppjustering av husleiene maksimalt 5 år etter at renten heves. Andre banker opererer med en kortere bindingstid.

Konklusjon: EEC-medlemskap vil sannsynligvis medføre kraftige husleieøkninger som følge av renteheving.

Storkapitalen vil tjene enda mer penger på å låne ut sin kapital, mens arbeidfolk må betale.

